

Балада про березу

Віктор Зубар

1. Ой, віяв вітер —
Ламались віти,
В чужинську землю
Закинув зерня...

Зійшла береза
Серед пустелі,
Немов на лузі —
На гострій скелі,

Десь на край світа
Від свого роду,
Не гляне в воду
На білу вроду...
Стоїть на скелі
Серед пустелі
В журбі німіє,
Від спеки мліє...

Ой, віє вітер,
Чужий, пекучий,
Тонкій березі
Ламає ручки...
Зібрав все злото
З глибин пустелі,
Багряний килим
Під ноги стеле!
Парчеві шати
Зв'ялили душу...
О, як їй душно!
О, як їй скрушно!
Слова облесні
Чужак шепоче,
Вона і слухать
Його не хоче!
Тоді з образи
Надувсь зухвалець,

Вогнем пустелі
Березу палить.
Незнав спокусник
У хіті ницій,
Що чар кохання
У таємниці...
Не знав поганець,
Що справжні чари,
Де п'ють медівку
З одної чари...
Серед пустелі
Береза в ранах
Гіллям шмагає
Лице тирана,
Душею чиста,
З тираном бється,
До рідного краю
Всім серцем рветься...

2. Прикривши чубом перенісся,
Задумався старезний ліс...
Біжить берізка на узлісся,
Мов балерина з-за куліс.

На галяві, немов на сцені,
Танцює, гнеться і співа,
У плавній грації, натхненні
Усе на світі забува...